

Phần 15

Chương 43

Tư Đồ có chút bị động.

Cảm giác bị bịt mắt có chút kỳ quái.

Nhưng vẫn là nụ hôn quen thuộc. vẫn là những bước theo thói quen của anh, mút môi dưới cô một chút, ngay sau đó đầu lưỡi êm ái dò vào, tiếp theo dây dưa, chậm chậm sâu hơn chút nữa. Tư Đồ cũng dần dần tỉnh táo lại, phối hợp với anh đang cúi đầu, cô ngược cổ thật cao.

Đầu lưỡi, khoang miệng, cảm giác được răng môi của cô tách ra, cô đã đáp lại, Thời Chung lặng lẽ buông cánh tay đang che mắt cô ra, thế công chiếm răng môi càng thêm mạnh hơn, quán lấy đầu lưỡi của cô để thưởng thức, cuối cùng đợi đến khi cô cảm thấy khó thở, mới lưu luyến kết thúc nụ hôn này, điểm nhẹ mấy cái lên môi cô.

Tư Đồ mở mắt, nhìn thấy ánh mắt anh dịu dàng như nước, Tư Đồ cảm giác được nhịp tim mình nhanh đến nỗi có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn nhau mấy giây, Tư Đồ rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Là anh?”

Năm đó, chỉ cần Nhậm Hiến Yên ở nhà ăn cơm, cô sẽ đeo bám dai dẳng hẳn để uống một chén, cho nên, mặc dù lúc đó Tư Đồ chỉ mới học lớp mười hai, tử lượng đã rất khá, tiệc rượu chúc mừng thi tốt nghiệp trung học xong, thì trong số đám bạn học ở đây, cũng chỉ có Tư Đồ là người không uống say đến khi tiệc tàn, bạn học nam vốn định uống rượu xong sẽ đưa cô về nhà để giải quyết trong toilet (ói đó mà)...

“Lúc ấy anh nghe hẳn đề nghị sẽ tiễn em về nhà, em lại đồng ý, anh liền đem hẳn chuốc say.”

Thời Chung đến nay vẫn còn nhớ rõ người bạn học nam kia họ Trình, tiệc rượu mừng thi tốt nghiệp lúc đó, rượu vừa qua khỏi hai tuần, các bạn học nam cũng đã bắt đầu hào hứng thảo luận việc sẽ đưa bạn nữ về nhà sau khi bữa tiệc kết thúc, nhắc tới cái vấn đề “Người nào đưa cái lỗ tai lớn về” này, họ Trình liền bắt đầu hòa hảo trao đổi ánh mắt với bạn mình.

Chính là hai bạn học nam này, lúc tổng vệ sinh trường học đầu năm, không có ý tốt nhìn chằm chằm bóng dáng đang chuyên chú lau của sô: “Nhìn! Lỗ tai lớn hôm nay quần áo màu trắng.”

Tên còn lại lập tức nổi tính lên, liếc mắt nhìn máu sắc nổi lên sau bộ quần áo: “Màu xanh dương?”

“Màu xanh lá cây, xanh nhạt.” Họ Trình như chặt đinh chém sắt.

Giằng co không xong quyết định đánh cuộc, rất nhanh họ Trình vận sức chồm phát động gờ lên thùng nước chứa đầy nước từng bước một đến gần “ nhân vật mục tiêu “, nhưng ngay khi sắp đắc thủ thì đột nhiên không biết từ chỗ nào có người đưa chân ra làm hấn trật chân té rồi.

Họ Trình liền té xuống, đầu đến nhe răng trợn mắt, mà hấn vừa mới chuẩn bị bò dậy, đầu liền bị người khác nhấn vào thùng nước do chính mình mang tới. Sức lực của cánh tay trên cổ hấn rất khỏe, họ Trình căn bản không giãy thoát được, chỉ có thể chết đi sống lại trong thùng nước, cố gắng đập đổ thùng nước.

Rốt cuộc, sức lực nhấn đầu hấn biến mất, nhưng hấn mới vừa muốn bò dậy, đầu cũng vừa từ trong thùng nước nâng lên, liền lại bị một sức lực mạnh mẽ nhấn trở về.

Họ Trình cứ như vậy bị nhấn đi vào nước ba lượt liên tục, cho đến khi uống nước no rồi, sức lực nhấn đầu hấn mới hoàn toàn rời đi. Họ Trình đã sớm hấp hối, thật vất vả ngẩng đầu lên, chỉ thấy dáng dấp nghiêng nghiêng, tay đút vào túi quần tự nhiên rời đi.

Cho đến khi bóng lưng đó đi vào phòng học, họ Trình mới bỗng nhiên nhận ra, cái bóng lưng kia thuộc về người nào...

“**L**àm như vậy cũng chỉ vì nghĩ cho an toàn của em.” Thờì Chung hí mắt nhìn lại cô, giơ tay lên vén tóc phủ trên má cô, “Em lại không biết hấn, lúc tổng vệ sinh trường học đầu năm, hấn muốn làm bộ ngã nhào để đem nước hắt lên người em, xem màu sắc áo lót của em. Để cho hấn tiễn em về nhà, chẳng phải là đưa dê vào miệng cạp?”

Anh nói như vậy đường hoàng, có lý có cứ, trên mặt nửa điềm cảm giác hồ thẹn cũng không có, Tư Đồ không thể không bội phục mức độ da mặt dày của anh

Nhưng cho dù bạn học nam kia không đưa cô về nhà thì sao, kết cục không phải cũng là đưa dê vào miệng cạp sao?

Tư Đồ lúc ấy thấy bạn học nam kia say đến tự thân khó giữ được, dù sao nhà mình cũng gần đây, định một thân một mình về nhà.

Thật ra thì nơi này trị an luôn luôn không tệ, 3 năm học cấp 3 Tư Đồ đều đi đường này cũng không có chuyện gì xảy ra, cũng chính lần đó, đi tới đi lui nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, cô kinh hồn bạt vía dừng lại, cũng không dám quay đầu lại nhìn, mà cô dừng lại, tiếng bước chân sau lưng cũng ngừng theo, Tư Đồ nghĩ cũng không dám nghĩ, trực tiếp căng chân chạy như điên. Người

sau lưng bị hành động đột nhiên của cô như bị kích thích, Tư Đồ chưa chạy được năm mét, liền bị người nọ bắt được cánh tay.

Cô bị che mắt lại, tầm mắt bị ngăn cản, ngược lại thính giác cùng khứu giác trong nháy mắt nhạy bén hơn mấy lần, người nọ vững vàng mà hô hấp, hình như không có chút khẩn trương, giống như một tay lão luyện, hơi thở mang theo mùi rượu từ từ nhích tới gần cô...

Hơi rượu kia còn mang theo chút hương vị bạc hà, nhưng Tư Đồ không cảm thấy mát mẻ, ngược lại tức giận kinh khủng, hơi thở của người đó dần dần tiến tới gần môi Tư Đồ, xem bộ dáng là chuẩn bị hôn cô rồi, nhất thời máu toàn thân Tư Đồ dâng trào, cô nhắc chân đá loạn xạ, chắc là đá trúng bắp chân đối phương, bởi vì cô nghe tiếng kêu rên bị đau của đối phương, mà nụ hôn kia, chính là vào lúc này, rơi vào trên môi của cô...

Nụ hôn kia vừa mới bắt đầu thật ra thì rất nhẹ, thậm chí mang theo phần nào đó do dự hoặc là không xác định, có thể lúc cô liều mạng muốn né tránh, nụ hôn kia cũng trở nên hỗn loạn mà dã man. Tư Đồ cảm thấy đầu lưỡi đối phương đặt ngay hàm răng của cô, trong lòng nhất thời lạnh thành một mảnh...

Nhưng hôm nay người đàn ông trước mắt Tư Đồ lại với cô nói: “Trước đây, mỗi lần kết thúc buổi tự học buổi tối xong, một đường đi theo em, chỉ là muốn xác nhận em có về đến nhà an toàn hay không, thật không nghĩ đến lần đó bị em phát hiện. Thật ra thì em không chạy, đoán chừng chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, nhưng em lại đột nhiên chạy về phía trước như vậy, anh thì đã hơi say, cũng không còn khả năng suy nghĩ nhiều, liền đuổi theo.”

Tư Đồ khóc không ra nước mắt nói: “Anh còn dám trách em chạy trốn?”

Thời Chung hình như cũng cảm thấy giải thích của mình có chút không hợp tình hợp lý, chỉ là, lúc ấy quả thật là do kích động, anh nghĩ cũng không nghĩ liền đuổi theo, sau đó thấy sắc môi cô ửng đỏ, lại càng khó khăn không chế hành động của mình.

Trong trí nhớ cô gái, ngày đó chải tóc xinh đẹp, tóc thắt bím, mặc cái đầm màu đen không tay, mặc dù chỉ trên đầu gối một chút, bắp chân trắng tấp mà trắng nõn; còn có bông tai trên lỗ tai cô hình dáng nhỏ, mà lúc ấy đột nhiên cô bị anh tóm lấy lại rất giống như một con thỏ con bị giật mình...

Trách em quá xinh đẹp...

Ánh mắt trong suốt, hoạt bát đáng yêu, không cần bởi vì sợ mà kháng cự...

Cái mềm mại kia, màu sắc đôi môi nhàn nhạt, xin không cần bởi vì hoảng sợ mà làm anh đau đớn...

Hai bóng đen dán nhau thật chặt ngã dài trên đất, dần dần hòa làm một thể... Thời Chung lần nữa hôn lên cô.

Tư Đồ rốt cuộc biết tại sao nhiều năm sau đó lần đầu tiên gặp nhau lại hôn, đã lâu như thế, nhưng trong lòng nàng lại ‘ông’ một cái, phát động mạnh mẽ,

làm cho cô không tự chủ quên tất cả những thứ khác bởi vì trong nụ hôn kia chứa đựng quá nhiều tình cảm dành cho cô.

Tư Đồ không nhịn được đưa tay ôm cổ anh, dùng sức đáp lại hẳn.

Nụ hôn khá dài kết thúc lần nữa, ánh trăng trên bầu trời cũng đã khuất sau mấy tầng mây, ánh mắt của anh vẫn phát sáng rạng rỡ như cũ, trán kề trán, mắt nhìn mắt, Tư Đồ hỏi anh: “Chúng ta như vậy xem như là hòa rồi sao?”

Thế nhưng anh lại nhẹ nhàng cười một tiếng, cố ý chế nhạo cô, “Nhận hôn liền muốn ở cùng nhau? Vậy trước đây anh hôn em nhiều lần như vậy, sao em còn không vui lòng đi cùng với anh, còn nghĩ đến người đàn ông khác?”

Nói cho cùng anh vẫn còn để ý Thịnh Gia Ngôn, hơn nữa còn hết sức để ý. Tư Đồ có chút tức giận, lập tức đẩy anh ra đi về phía trước. Chưa được hai ba bước Thời Chung liền đuổi theo cô, bắt được cánh tay của cô.

Nét mặt của anh bây giờ không còn trêu chọc cô, mà là hết sức rõ ràng, tình tường nói ra hết thảy mục đích hôm nay của mình: “Anh cho em thời gian, xử lý tốt tình cảm của em và Thịnh Gia Ngôn, sau đó chúng ta xác định lại mối quan hệ, làm lại từ đầu.”

Tư Đồ cẩn thận lắng nghe lời của anh, đột nhiên nhớ tới lời nói sang nay của người đàn ông này, anh muốn xóa bỏ triệt để những chuyện trước đây, Tư Đồ rút cuộc hiểu rõ ý tứ của anh.

Anh muốn cho cả hai thân phận ngang nhau, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể cả đời chân chính nắm tay đi hết cuộc đời.

Trên đường trở về nhà của Thời Chung thì cũng đúng lúc radio đang phát bài hát ‘Chỉ trách em sao quá xinh đẹp’.

“Dù muốn buông tay nhưng lại không thể

Chỉ trách em quá xinh đẹp, em như loài rắn độc siết chặt trái tim anh

Hình như anh bị nghiền mất rồi, như chiếc gai đâm sâu trong tim vậy

Niềm tin rồi cũng có ngày vơi bớt

Chỉ trách anh quá mê muội, còn em thì quá bạc tình

Em tinh ranh như vậy, đổi hết người này đến người kia

Người con gái cực kì kiêu ngạo”

Lời bài hát nghe rất dày vò lòng người, làm cho cảm xúc không khỏi đi xuống. Nhậm Tư Đồ không hy vọng hai người có kết cục giống như ẩn ý trong lời bài hát, cô không nhịn được mà đổi kênh radio.

Cũng vì như vậy mà Nhậm Tư Đồ càng không có dũng khí nói cho Thời Chung biết có lẽ bây giờ cô cũng đã yêu anh, nhưng phần tình cảm này của cô vĩnh viễn luôn ít hơn phần tình yêu anh dành cho cô. Cô có thể xử lý tốt mối

quan hệ với Thịnh Gia Ngôn, có thể cùng Thịnh Gia Ngôn mãi mãi là bằng hữu nhưng trong lòng cô vĩnh viễn có một vị trí dành riêng cho Thịnh Gia Ngôn. Đây chính là chuyện cô không thể khống chế được, bởi vì những năm khó khăn lúc xưa, người luôn ở bên cạnh cô chỉ có một mình Thịnh Gia Ngôn.

Thời Chung mang đến cho cô 100% nhưng hình như cô chỉ có thể trả lại cho anh 90%...

Đêm khuya, lúc Nhậm Tư Đồ đang nằm trong bồn tắm, cô đã ép buộc bản thân mình phải ra quyết định.

Một lát sau cô gõ cửa phòng ngủ của Thời Chung.

Cửa rất nhanh liền được mở ra, có lẽ thật sự trong mắt người tình đều là Tây Thi, cho nên Nhậm Tư Đồ cảm thấy người đàn ông tối nay so với lúc ở trong con hẻm thì anh tuấn thêm vài phần.

Áo ngủ trên người Nhậm Tư Đồ ôm sát lấy người, ánh mắt Thời Chung dời từ mặt cô đi xuống dưới liền nhìn thấy xương quai xanh, xuống chút nữa là.....

Thời Chung nhàn nhạt thu hồi lại ánh mắt của mình, một lần nữa nhìn lên khuôn mặt Nhậm Tư Đồ, thật ra thì anh đã biết rõ lý do nhưng còn làm bộ hỏi: “Sao vậy?”

Nhậm Tư Đồ đung đưa ly nước trong tay, Tôn Dao đã dạy cho cô chiêu này, qua một ngày cô mới thật sự dùng tới: “Anh đang bận hả? Em mang cho anh ly nước.”

Không đợi Thời Chung đồng ý cô đã cầm ly nước lách qua người anh đi vào.

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới xác định anh không có tham dự hội nghị qua webcam, cô lặng lẽ đặt ly nước trên bàn làm việc, ở trên bàn vẫn còn tài liệu anh vừa mới giải quyết xong.

Nhậm Tư Đồ vốn chỉ tiện mắt liếc nhìn những tài liệu kia, ánh mắt vừa muốn quay trở lại trên người Thời Chung thì chợt ngẩn ra tài liệu trên cùng chính là văn bản hòa giải cùng với Tướng Lệnh Thần, phía cuối đã được ký tên đầy đủ.

Thái độ của Thời Chung cũng không có gì thay đổi, nhìn vẻ ngạc nhiên trên mặt cô rồi bật cười nói: “Đây không phải là điều em hy vọng nhất sao? Tại sao lại có bộ dạng như này?”

Nhậm Tư Đồ ép mình di chuyển ánh mắt khỏi văn bản hòa giải, cô ăn mặc như này cũng không phải vì cái này...

Nhậm Tư Đồ điều chỉnh tốt cảm xúc của mình một lần nữa nhìn về phía Thời Chung, cứ như vậy mà dựa vào bàn làm việc nhìn anh, trước mặt anh từ từ cởi bỏ áo ngủ.

Áo ngủ rơi trên bàn làm việc, bên trong cô cũng không có mặc gì. Thời Chung nhất thời giật mình. Hai cánh tay Nhậm Tư Đồ mềm mại không xương hướng về phía anh.

Nhậm Tư Đồ ngửa đầu nhìn Thời Chung, ánh mắt không hề chớp. Cô đối với cái gì hình như cũng vô tình, anh chưa bao giờ thấy ánh mắt này của cô.

Cô đang chờ đợi anh đến.

Thời Chung cảm thấy thân thể mình đang cứng ngắc, anh gượng hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

“Không tại sao cả, em nghĩ em muốn anh.”

Cô trả lời rất hời hợt, nhưng Thời Chung lại hiểu, người phụ nữ này đang cùng với anh đối đầu. Bởi vì anh nhớ mình đã từng nói, cô hãy xử lý thật tốt chuyện tình cảm với Thịnh Gia Ngôn thì hãy bắt đầu lại với anh.

Một giây trước, Thời Chung chỉ muốn phất tay áo bỏ đi, một giây tiếp theo anh lại tiến lên một bước hung hăng ôm lấy cô. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập kịch liệt của mình cùng với tiếng tài liệu ở trên bàn bị gạt xuống đất. Ngay sau đó cô chợt cảm thấy dưới móng của mình trở nên lạnh lẽo. Thời Chung đã bế cô lên bàn làm việc.

Là ai hôn ai trước, trong tình huống kịch liệt như này thì không thể phân biệt được. Thời Chung vừa hôn cô vừa tháo đai lưng trên áo ngủ làm cho người cô hoàn toàn hiện ra. Tay anh dò vào giữa hai chân cô, không cho cô kịp thời thở dốc mà tấn công chiếm lấy vị trí bí ẩn quan trọng.

Nhậm Tư Đồ không khỏi run rẩy theo bản năng, bàn tay hướng xuống dưới bụng anh đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động cởi quần của anh, nhưng không nghĩ tới chủ động lại khó khăn như vậy.

Thế nhưng đúng lúc đó anh lại bắt được cái tay của cô... hít thở thật sâu.

Nhậm Tư Đồ có chút sợ anh đột nhiên muốn dừng lại, anh hình như cũng đang giãy dụa khó chịu, đây là trò chơi của anh, nhưng lại không theo quy tắc của anh nữa rồi

Nhưng một giây tiếp theo anh liền thỏa hiệp, dùng sức hôn cô một cái lên môi cô rồi nói: “Anh đi mua đồ bảo hộ.”

Nói xong anh cũng kéo áo ngủ rơi trên bàn làm việc mặc lên cho cô, mà bản thân anh...Thì phải đi ra siêu thị một chuyến rồi. Khi áo ngủ được kéo lên tới khuỷu tay thì đột nhiên bị cô ngăn lại.

“Dừng đi...” Trong mắt cô hoàn toàn không có náo loạn bởi dục vọng, mà đã sớm nói: “Nếu như có thai, chúng ta sẽ liền kết hôn.”

Đây chính là quyết định mà Nhậm Tư Đồ đắn đo mới nói ra. Coi như cô không 100% yêu anh cũng có thể lấy cả đời này để báo đáp anh.

Chương 44

Dường như mất một giây, sắc mặt anh liền trở nên nghiêm túc.

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được bàn tay đang nắm cánh tay cô trở nên cứng ngắt vài phần.

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, dường như trong nháy mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Có phải cả đời em cũng không thể yêu anh, nhưng em lại không đành lòng nhìn anh vì em mà bỏ ra nhiều như vậy cho nên em mới dùng phương pháp này để ép buộc bản thân, cũng coi như là bồi thường cho anh?” Thật ra thì ý nghĩa trong lời nói của anh cũng là: cả đời cô, trong lòng cũng sẽ luôn có một vị trí thuộc về Thịnh Gia Ngôn...

“...”

“Nhậm Tư Đồ, cái này không phải là em chỉ xem thường một mình anh, mà cũng là tự coi thường bản thân mình.”

Tình cảm bị khuấy lên nhưng lúc này đã nguội lạnh toàn bộ, Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận bàn tay anh đang từ từ buông cánh tay của cô ra.

Anh không phải là muốn để cô lại một mình bỏ đi chứ? Trong giây phút nhìn thấy anh thật sự muốn đi, Nhậm Tư Đồ nhìn không được mà nhảy xuống khỏi bàn làm việc, từ phía sau trực tiếp ôm lấy anh.

Khuôn mặt Nhậm Tư Đồ dán lên lưng Thời Chung, cô có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim mình: “Em sẽ cố gắng quên Thịnh Gia Ngôn, mà em biết sẽ phải cần một thời gian dài. Em lại sợ anh đợi không được, bởi vì hiện tại em tin sẽ không có ai cam tâm tình nguyện ở yên một chỗ chờ đợi người kia cả đời, anh sẽ như cũng vậy.”

Cô vốn không muốn giải thích nhiều như thế, bởi cô vốn nghĩ hành động lần này cũng thể hiện rõ quyết tâm của cô rồi, nhưng tại sao anh lại có thể đem tất cả kết luận thành “Cô cả đời cũng không thể yêu anh” vậy?

“Bởi vì em chính là một ví dụ, em cũng từng cho là mình sẽ ở yên một chỗ đợi Thịnh Gia Ngôn cả đời, mà em hiện tại đã thay đổi đi yêu người khác.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy lưng Thời Chung chột cứng đờ.

“Anh yêu em từ hồi học trung học, em hôm nay mới bắt đầu yêu anh, anh muốn em phải làm sao để theo đuổi anh?”

Thời Chung bị những lời này của cô chọc giận sao? Cho nên anh mới gỡ tay cô ra chuẩn bị bỏ đi?

Nhưng thực tế anh cũng không có hành động như cô nghĩ, anh kéo tay cô ra là đều quay người lại đối mặt với cô.

“Em nói lại một lần nữa.” Thời Chung nói với cô.

Nhậm Tư Đồ ngẩng đầu quan sát anh, cô không hiểu về mặt căng thẳng của anh là có ý gì. Nhưng nếu anh muốn nghe thì cô cũng chỉ còn cách nhắm mắt nhắc lại: “Anh muốn em làm sao để em mới theo đuổi được anh...”

Thời Chung có chút khản trương cắt đứt lời nói của cô: “Không phải. Trước đó một câu,:

Nhậm Tư Đồ thoáng ngẩn ra.

Thời Chung cũng không đợi cô đáp đã chột cười lên một tiếng, anh nâng khuôn mặt cô lên hung hăng hôn xuống một cái. Nhậm Tư Đồ cảm thấy môi mình bị hôn thì nhìn thấy ánh mắt của anh mang một tia âm áp: “Thì ra “thay đổi”, cái từ này nghe mà cảm động...”

Lúc anh vui vẻ chính là có bộ dạng như này, khéo miệng, khéo mắt, đôi lông mày đều vương nụ cười. Nhậm Tư Đồ cảm thấy người đàn ông lúc này đối với cô có chút xa lạ thì đã bị anh ôm một cái đặt lên bàn.

Cô ngồi lên cái bài, ánh mắt nhìn thẳng, cô thấy ánh mắt anh có vẻ hài lòng, cô còn nhìn thấy bóng mình trong mắt anh thì có chút ứng phó không kịp

“Anh không tức giận sao?”

“Anh trước giờ vẫn không có tức giận.” Anh lên tiếng phủ nhận những hành động lúc trước của mình: “Em chính là kẻ ngốc, nếu như anh không làm ra vẻ giận dữ bỏ đi thì đến lúc nào em mới chịu thổ lộ?”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng.

Cô không khỏi kinh ngạc mà nhìn anh, giọng nói tăng thêm âm lượng: “Anh... không có tức giận?”

Thời Chung hôn lên mi mắt cô, làm cho cô thu hồi lại sự ngạc nhiên của mình: “Anh là loại người hay giận dữ sao? Em nguyện ý thừa nhận yêu anh, như vậy là em đã chịu bước lên một bước, 99 bước còn lại, anh thay em đi hết...”

Dứt lời, nụ hôn trên mi mắt cô dần dần di chuyển xuống, chuẩn bị rơi lên môi cô.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà nghiêng đầu né tránh, cô còn chưa hỏi xong vấn đề này, không thể cứ thế mà để cho anh lừa gạt: “Có phải là...anh lừa em?”

Từ lúc nào đã bắt đầu?

Có phải bắt đầu từ lúc Thịnh Gia Ngôn chăm sóc vết thương trên tay cô làm anh bực tức mà bỏ đi?

Có phải bắt đầu từ lúc ở bên ngoài tiệm trang sức, anh cầu hôn nhưng không thành công thì trực tiếp bỏ rơi cô bên lề đường, một mình lái xe đi?

Hay bắt đầu từ lúc ở kiếm đạo, anh cố ý thua Tướng Lệnh Thần, vì Thịnh Gia Ngôn tranh thủ rút đơn kiện, làm cho cô cực kỳ áy náy, mà anh chỉ tuyệt vòng cho cô một cái goodbye kiss?

Hay là từ lúc Tôn Dao nhắn tin cho anh mà anh không thèm trả lời lại mà trực tiếp chạy về quê tự mình điều trị vết thương lòng, làm cho cô rối bời?

Cô nhìn về phía anh, mắt dần dần nheo lại, từng ánh mắt đều mang theo tia nguy hiểm. Cô làm ra bộ dáng chuẩn bị tính sổ với anh. Thời Chung cảm thấy mình yếu thế hoàn toàn thì muốn kết thúc vấn đề này: “Anh không phải là lừa gạt em. Anh là yêu em...”

Thời gian để tính sổ có thể dời lại sau, hiện tại nên làm xong những chuyện chưa làm xong...

Lúc này Nhậm Tư Đồ có tránh cũng vô ích, tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giữ nguyên tư thế, hung hăng hôn lên môi cô.

Khi nụ hôn của anh sắp theo cổ rơi xuống trước ngực cô thì Nhậm Tư Đồ nâng mặt anh lên, không để cho anh được như ý: “Em có thể thu hồi câu vừa nói hồi nãy không?”

“Câu nào?” Thời Chung đoán được lời nói của cô không có gì tốt đẹp thì không khỏi ngược đầu, đuôi lông mày khẽ nhướn lên.

“Chùng nào có thai thì sẽ cưới.”

Trong lòng Thời chung hiện lên hai chữ: quả nhiên...

Đáp án của anh đương nhiên là: “Không thể...”

Nói xong anh liền giữa chặt đôi tay đang ôm lấy mặt anh của cô, cúi đầu, mút lấy nơi mềm mại.

Nhậm Tư Đồ còn đang muốn biện hộ mấy câu nhưng đã không thể nói thành lời, đầu lưỡi anh đang ở nơi nào đó liêm láp, thỉnh thoảng còn khẽ cắn, làm cho cô cảm thấy từng trận tê dại đánh thẳng vào cõi lòng.

Thật ra thì Nhậm Tư Đồ đang có chút tức giận, mỗi bước hình như đều được anh tính toán một cách kỹ lưỡng. Ngay như lúc này, cũng là do anh chủ động. Anh biết mỗi chỗ nhạy cảm trên người cô, mỗi cái ngậm mút cũng đều làm cô tê dại. Đầu ngón tay ở giữa đùi cô mỗi lần trêu đùa cũng làm cho cô run rẩy. Cô hoàn toàn không nắm quyền chủ động.

Nhậm Tư Đồ vốn đang vô lực nắm lấy hai bờ vai của anh, bỗng nhiên dùng sức nắm chặt vai anh trượt xuống, xoay người một cái đè anh xuống cạnh bàn.

Thời Chung thoáng kinh ngạc, một giây tiếp theo cô đã hôn anh.

Đây không phải là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, cũng là lần đầu tiên chưa thỏa mãn mà dừng lại. Cô hôn lên bờ môi anh, chưa đủ, còn hôn lên cằm anh, sau đó di chuyển xuống hầu kết, thậm chí không phải là hôn mà cô còn

dùng cả lưỡi đánh vòng tròn ở huyệt kết của anh. Êm ái giống như lông vũ lướt qua. Thời Chung không nhìn được mà nuốt nước miếng xuống.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy cổ anh hung hăng nhúc nhích một cái, thì đưa tay cởi quần của anh ra.

Tay cũng chạm vào chỗ đó, cô cảm thấy anh đã động tình. Lúc này Nhậm Tư Đồ ngược lên nhìn anh một cái, còn anh cứ như vậy yên lặng mà nhìn cô, không rõ là muốn cô tiếp tục hay muốn cô dừng lại.

Nhậm Tư Đồ lúc đầu nắm thật chặt năm ngón tay nhưng thấy anh nhìn mình như vậy, dứt khoát cắn chặt răng một cái, hành động không theo trình tự gì nữa.

Thật sự một chút kinh nghiệm cô cũng không có, tiếng thở của cô vẫn vững vàng như cũ. Cô ít nhiều đã cảm thấy nổi giận nhưng tất cả những việc này đều là do cô chủ động khơi lên, cô cũng chỉ còn cách nhắm mắt mà tiếp tục.

Thời Chung rút cuộc không nhìn được mà cười lên một tiếng, nắm chặt tay cô.

Cách anh nhìn cô giống như một học sinh ngốc đang dở khóc dở cười, mà trên thực tế anh cũng đang cười thậm chí còn lắc đầu một cái: “Thôi...” Nói một tiếng anh liền đưa tay ôm lấy ông cô, xoay người một cái ôm cô đặt lại lên bàn.

Tiếng cười của người đàn ông này vẫn còn quanh quẩn bên tai Nhậm Tư Đồ, là anh đang khi dễ kỹ thuật của cô?

Nhậm Tư Đồ thua trận nên trở về vị trí bị động, còn là vị trí được ăn cả ngã về không, thừa dịp anh ôm cô đặt lên bàn cô liền nhảy xuống.

Cô hôn lên ngực anh. Nụ hôn của cô đối với anh có phần ngang tàn hơn so với nụ hôn của anh dành cho cô. Thời Chung cảm thấy ngực mình bị cô cắn một cái, liền cúi đầu thấy cô đang di chuyển từ hông xuống dưới bụng của anh liên tục cắn mút. Lúc ấy anh cũng nhìn thấy trên ngực anh có một dấu răng nho nhỏ.

Thời Chung cũng không còn hơi sức suy nghĩ đến vấn đề này nữa. Ánh mắt nhìn theo môi cô di chuyển xuống dưới, cho đến khi nhìn thấy cô hôn lên vật nam tính của mình.

Nơi đó của anh vừa nóng vừa cứng, làm ôi của Nhậm Tư Đồ không biết nên phải làm gì tiếp theo. Anh vuốt tóc cô, nghĩ đến tình cảnh mình vừa mới bị cô cắn loạn vẫn còn lưu lại dấu răng thì giọng nói không khỏi ồ ồ vài phần: “Chỗ này không thể để em cắn loạn được.”

Cũng đúng lúc này, Nhậm Tư Đồ đem vật đó của anh ngậm vào miệng.

Huyết thái dương của Thời Chung đột nhiên giật giật.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy vật đó sau khi được mình ngậm vào miệng thì liền trở nên nóng bỏng cứng rắn hơn, miệng cô cũng theo đó mà càng trở nên nóng hơn. Cô cố gắng đem tất cả trí tưởng tượng của mình ra để vận dụng, ví dụ như

hồi bé ăn kẹo que, cô dùng lưỡi tỉ mỉ thưởng thức vị ngọt ở trên đầu, sau đó từ từ đi xuống, xuống phía dưới một chút nữa rồi mới thôi, liên tục mấy lần như vậy, sau đó khoang miệng đều tràn ngập mùi kẹo ngọt ngào.

Chỉ là hôm nay khi vật này ở trong khoang miệng cô thì lại tràn ngập mùi vị đàn ông. Làm gì có cái vị ngọt nào? Chỉ có niềm thỏa mãn duy nhất chính là hơi thở dần dần trở nên nặng nề của anh...

Trước đến gì chỉ thấy anh đổ mồ hôi, ngay cả thời điểm kích động nhất cũng chỉ nghe thấy tiếng rên nho nhỏ. Hôm nay nghe thấy tiếng thở dốc của anh làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy được kích lệ lớn.

Cô muốn làm cho anh vừa lòng nên không nhịn được mà ngậm vào nhả ra nhanh và sâu hơn.

Thời Chung vốn đang bình tĩnh đứng ở mép bàn mà bàn tay dần dần nắm chặt ở mép bàn, cuối cùng khi không chịu được nữa anh hung hăng buông mép bàn ra, nâng đầu cô lên rồi ấn xuống để cho vật đó được ngậm vào sâu hơn.

Vật cứng rắn này đột nhiên bị đẩy sâu xuống yết hầu làm cho Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà “Ừm...” Lên một tiếng.

Tiếng nói nghẹn ngào này rơi vào tai người đàn ông kia thậm chí so với việc cô đang làm còn mang cảm giác mất hồn đến cực điểm hơn.

Chỉ là loại hưởng thụ này có mê người đến như thế nào nhưng khi nhìn thấy trán cô khẽ nhíu lại thì Thời Chung lập tức chọn dừng lại, anh dang tay kéo cô lên ôm vào ngực.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy chop mũi ê ẩm, miệng cũng có chút ê ẩm, dựa vào lồng ngực nghe anh trêu ghẹo: “Bây giờ em đã biết khi phục vụ em anh cũng mệt mỏi như thế nào rồi chứ?”

Quả thật là rất mệt, Nhậm Tư Đồ không nói gì vuốt tu ốt khuôn mặt, cô nghĩ anh nói lời này là muốn cho cô nghỉ một lúc nhưng trong nháy mắt đã thấy anh đưa tay đi xuống phía dưới tìm tòi cho đến khi chạm tới nơi ẩm ướt.

Ngón tay anh liền trượt vào trong dò xét, chậm rãi động hai cái rồi liền rút ra, bị anh quấy rối khiến cho hô hấp của Nhậm Tư Đồ trở nên hỗn loạn. Sau đó anh chậm rãi thu hồi tay lại, ở trước mặt cô ném thử một lần.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy máu trong người mình toàn bộ bị dồn lên khuôn mặt, không cần giờ tay lên sờ cũng biết là rất nóng.

Thời Chung hôn lấy khuôn mặt ửng đỏ vì xấu hổ của cô, ôm cô lên bàn, tách hai chân của cô ra. Nhậm Tư Đồ cảm nhận được vật cứng rắn kia đang ở bên ngoài, thì lại nghe anh nói: “Đến lượt anh phục vụ em...”

Nhậm tư Đồ nghĩ, người duy nhất có thể hầu hạ cô đến mực không muốn ngừng lại được cũng chỉ có Thời Chung.

Mệt chết đi được, nhưng lại không ngủ được tinh thần Nhậm tư Đồ đang rất phấn chấn, cô vất vả để tìm được một tư thế thoải mái, nằm trên giường chuẩn bị đếm cừ, thì Thời Chung lại vươn tay ôm cô vào lòng.

Hai người cũng nằm nghiêng về một bên, nằm như này thì làm sao mà ngủ được? Nhậm tư Đồ cảm thấy tay của Thời Chung di chuyển trên bụng cô.

Một lúc sau thì anh đặt một nụ hôn nhẹ lên gáy cô.

“Anh không mệt sao?” Nhậm Tư Đồ hỏi anh.

“Đang suy nghĩ, không ngủ được.”

“Nghĩ cái gì?”

“Anh đang nghĩ.” Thời chung vòng tay qua eo cô nắm chặt tay cô: “Cơ hội mỗi lần làm bao nhiêu?”

Chương 45

Sáng thứ Hai, người bạn nhỏ Nhậm Yến Tâm bị đồng hồ báo thức làm tỉnh lại, tự đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, bộ dạng nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm trang, chỉ có điều không phát hiện ra mình đã mặc quần áo mùa thu ra ngoài áo len, hai chiếc tất đều là chân trái.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, người bạn nhỏ Nhậm Yến Tâm đảo mắt quan sát một hồi, cảm thấy mình lại đẹp trai hơn hôm qua một chút liền hài lòng đeo cặp sách ra khỏi phòng, đi gõ cửa phòng ngủ chính.

Gõ ba tiếng không có phản ứng, cậu chỉ có thể tự mở cửa đi vào.

Tôn Dao vẫn còn tứ ngưỡng bát xoa¹ nằm lý trên giường, ngủ đến nỗi chẳng biết gì.

Tâm Tâm đứng bên giường, hai tay vòng lên miệng: “Rời! Giường!! Đi!!!”

Tôn Dao lý ngư đã đỉnh² ở trên giường kinh ngạc. Ba hồn bảy vía vẫn còn ở trong mộng, đến khi nhìn thấy Tâm Tâm ở mép giường mới nhớ sáng nay mình phải đưa thẳng nhóc đi học.

Tôn Dao vội vàng nhảy xuống giường: “Cho đi năm phút!”

Nói xong chân cũng lướt đến phòng tắm rửa mặt.

Nghe tiếng nước chảy ào ào từ phòng tắm, Tâm Tâm bắt đắc dĩ: “Nhậm Tư Đồ để cháu ở đây rồi cuộc là để đi chăm sóc cháu hay cháu là để cháu chăm sóc đi đây? Haizz...”

Cũng may tài nấu nướng của Tôn Dao tốt hơn Nhậm Tư Đồ một chút, đối phó với bữa sáng không vấn đề gì, trứng chiên, bánh mì nướng, bột yến mạch hồ, cộng thêm một quả táo. Tầm Tầm được cho ăn, mấy câu oán hận lập tức biến mất.

Tôn Dao cũng không kịp rửa chén đĩa, ném thẳng mâm bát bản vào trong bồn, xoa xoa tay rồi kéo Tầm Tầm tới trước cửa thay giày.

Vừa ngồi xổm xuống thắt dây giày cho Tầm Tầm vừa nói: “Đúng rồi, giáo viên cho các cháu bài tập gia đình quá khó, bây giờ đâu còn người có những bộ quần áo đấy nữa. Quần áo bị hỏng ai lại không ném đi?”

Tầm Tầm kêu lên: “A? Vậy cháu không nộp bài tập thì phải làm sao?”

“Dì sẽ nói trợ lý lấy giúp cháu một bộ, vậy để anh ta đưa cháu đến trường luôn nhé.”

Lúc này Tầm Tầm mới yên tâm, thay giày xong liền chạy đi mở cửa.

Nhưng vừa mở ra cậu liền sững sốt.

Nhậm Tư Đồ đứng bên ngoài đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cả ngày không thấy rất nhớ, Tầm Tầm lập tức đi lên ôm đùi cô: “Cuối cùng mẹ cũng về rồi?”

Tôn Dao không thể cười vui vẻ được như thằng nhóc này, vừa nghĩ tới nhiệm vụ thất bại lần này của Nhậm Tư Đồ liền nhịn không được mà thở dài: “Minh đưa Tầm Tầm đến nhà trẻ trước, tối về sẽ uống với cậu vài chén, những thứ người khốn kiếp kia thì để họ cút xa một chút.”

Tôn Dao vừa nói xong liền thấy sắc mặt Nhậm Tư Đồ bởi vì lúng túng mà cứng đờ. Tôn Dao còn tưởng Nhậm Tư Đồ đang ám hiệu không được nói tục trước mặt trẻ nhỏ, vội vàng chốt dạ vỗ vỗ miệng, nhưng giây tiếp theo lại nghe thấy một giọng nam hơi bất mãn (không vừa lòng) hỏi ngược lại: “Nói ai khốn kiếp thế?”

Tôn Dao ngẩn ra.

Vốn cánh cửa chỉ mở một nửa chặn lại nửa tầm mắt của Tôn Dao, đương nhiên cô chỉ thấy Nhậm Tư Đồ ở ngoài, bây giờ cửa lớn bị chủ giọng nói kia đẩy hết ra, cô mới nhìn thấy bên cạnh Tư Đồ rõ ràng còn có một người đàn ông.

Ánh mắt Tôn Dao mơ hồ, bắn khoăn một vòng giữa Thời Chung và Nhậm Tư Đồ rồi mới trở lại trên người cô bạn thân: “Hai người các cậu...”

Nhậm Tư Đồ không trả lời, Thời Chung cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn vào bàn tay đang đặt trên vai Nhậm Tư Đồ... Tất cả đều không cần nói nữa.

Tôn Dao mỉm cười, Tầm Tầm bên cạnh còn vui vẻ hơn, cậu sung sướng buông Nhậm Tư Đồ ra rồi nhào vào ngực Thời Chung: “Xem ra 180 ngày nguyện vọng của cháu có thể thực hiện rồi...!”

Thời Chung bế Tâm Tâm lên thật cao: “Hôm nay chú đưa cháu đi học nhé?”

Tâm Tâm gật đầu liên tục, Tôn Dao cũng vui vẻ, duỗi người một cái, đá chiếc giày vừa đi vào ra, xoay người trở về nhà: “Vậy mình có thể về nhà ngủ bù rồi.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng nhìn Thời Chung. Chỉ có cô biết hôm qua anh không ngủ chút nào, đầu tiên là giày vò cô đến tận khuya, sau khi cô mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã thấy anh ngồi sau bàn làm việc vội vàng làm thứ gì đó, sáng sớm còn phải đưa cô về thành phố B, cô ở trên xe ô-mô dây an toàn ngủ còn anh phải tập trung lái xe, không dám ngủ gật. Chẳng lẽ người đàn ông này làm bằng sắt, không cảm thấy mệt chút nào ư?

Dáng vẻ của anh vẫn cực kỳ hăng hái, Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng: “Hai ngày nay anh đủ mệt rồi, về nghỉ đi.”

Tôn Dao thấy thế lập tức bày ra vẻ mặt chế nhạo, như hát rập “O” liên tiếp ba cái: “O ơ ơ! Nhậm tiêu thư của chúng ta biết đau lòng cho người ta, lại không biết đau lòng mình... Hôm qua mình phải thức đọc kịch bản đến ba giờ sáng đấy... Còn nữa, hai hôm nay hai người làm gì mà anh ta lại mệt mỗi thế?”

Nhậm Tư Đồ trừng mắt cảnh cáo Tôn Dao: Trẻ con còn ở đây, đừng có nói lung tung...

Sắc mặt Thời Chung không chút thay đổi nhưng ánh mắt đã có ý cười, Nhậm Tư Đồ cho rằng anh không muốn trả lời Tôn Dao, không ngờ tiếp theo anh lại nói với cô: “Không sao đâu, coi như... Để chuẩn bị làm cha đi.”

Lời vừa nói ra như ném thẳng quả bomb vào người Tôn Dao.

Tôn Dao kinh ngạc nhẹ Thời Chung, bộ dạng kia của anh... Căn bản giống như là cam chịt.

Nhậm Tư Đồ biết anh đang cố ý làm Tôn Dao hiểu lầm, đáng tiếc lại không thể làm gì được anh, chờ Thời Chung mang Tâm Tâm rời khỏi, bóng dáng một lớn một nhỏ còn chưa biến mất Tôn Dao đã nhin không được mà hỏi cô: “Cậu có rồi?”

Bởi vì quá kinh ngạc, Tôn Dao quên thu giọng lại, Nhậm Tư Đồ liếc thấy bước chân của Thời Chung hơi dừng lại, liền đoán được anh cũng đã nghe thấy.

Nhậm Tư Đồ vội vàng đóng cửa lớn lại: “Sao có thể?”

Nhậm Tư Đồ vừa dứt lời, trong đầu cô liền phát ra một câu: Hình như... Cũng không phải là không thể.

Tôn Dao lại cảm thấy buồn ngủ, cũng không chế nhạo cô nữa, vừa đi về phòng ngủ vừa cởi chiếc áo khoác dày nặng, khăn quàng cổ và mũ xuống, gật gù nói với Nhậm Tư Đồ vẫn đang đứng trước cửa: “Chờ mình ngủ đủ, chờ cậu tan làm trở về, chúng ta sẽ tâm sự về chiến công thu phục đất mất của cậu hai ngày nay.”

Sau đó khi Nhậm Tư Đồ trở lại phòng ngủ, Tôn Dao đã nằm lỳ trên giường ngủ thiếp đi, tốc độ ngủ của Tôn Dao cực kỳ nhanh, cô cũng chẳng lạ gì, chỉ thả nhẹ bước chân về phía bàn đọc sách, cầm cặp tài liệu chuẩn bị đi làm.

Nhưng khi cô tới bên bàn lại không khỏi có chút chần chờ, không rời khỏi ngay mà nhẹ nhàng kéo chiếc ngăn kéo dưới bàn đọc sách ra.

Trước kia có một lần anh yêu cầu quá vô độ, phá cả mũ cho nên Tư Đồ đành phải mua thuốc tránh thai. Lúc ấy còn mua đến mấy hộp để chuẩn bị cho mọi tình huống, giấu ở góc khuất nhất trong ngăn kéo này. Tối qua không có biện pháp bảo vệ, hôm nay cô lấy một hộp ra, do dự một chút lại thả trở về.

Trong lòng Nhậm Tư Đồ lặng lẽ nói một câu: Đồng ý với người ta thì phải làm được...

Nếu quả thật có một đứa với anh, chắc chắn anh sẽ rất thương nó, bởi vì anh... Rất yêu mẹ nó.

Nhậm Tư Đồ bị ý nghĩ không biết của mình làm cho đỏ mặt, cô thu lại ý nghĩ, đóng ngăn kéo, không quay đầu lại ra ngoài.

Vừa tới bãi đỗ xe bệnh viện thì đụng phải Mạc Nhất Minh. Khi hai người đi thang máy lên lầu, Mạc Nhất Minh liên tục quan sát cô: “Sắc mặt không tệ! Tốt hơn nhiều so với tuần trước, hết bệnh rồi à?”

Tuần trước trạng thái của Nhậm Tư Đồ thật sự không tốt, ngoài việc cưỡng ép mình tập trung tinh thần vào công việc, thời gian còn tâm trạng của cô đều có chút rã rời, Mạc Nhất Minh thấy cô phải dựa vào café để nâng cao tinh thần liền hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô không thể nói là bởi vì thất tình được nên chỉ có thể nói là mình bị bệnh.

Giờ phút này trên mặt Nhậm Tư Đồ chỉ trang điểm rất nhẹ nhưng khi nhìn qua gương ở thang máy thì khuôn mặt quả thật đỏ thắm, sắc môi đầy đặn, khó trách có người nói tình yêu tốt có thể khiến phụ nữ tươi cười rạng rỡ, thực tế đã chứng minh lời này thật sự rất có đạo lý.

Khi đối mặt với bệnh nhân, thái độ của cô cũng đều không tự giác mà thân thiện vài phần.

Lần trước bị luật sư của Từ Kính Nam chạy tới náo loạn, quấy rầy tiến độ hỏi chẩn chứng lo âu của người bệnh, Nhậm Tư Đồ liền sắp xếp vào bệnh nhân đầu tiên của hôm nay, người bệnh vẫn điện thoại bất ly thân, càng không tắt máy, liên tiếp cắt đứt suy nghĩ của Nhậm Tư Đồ, cô có nhắc nhở vài lần nhưng đến lần thứ ba xin hắt tắt mà hắt vẫn không chịu, Nhậm Tư Đồ liền lấy điện thoại của hắt, buộc hắt phối hợp: “Trang tiên sinh, nguyên nhân gây ra chứng lo âu của anh căn bản chính là vì anh quá coi trọng buôn bán, ngoài nghe điện thoại, nói chuyện làm ăn, kiếm tiền, anh căn bản không có gì thuộc về cuộc sống của riêng mình, không có những thứ tình cảm khác để dựa vào, cho nên chỉ cần thu vào giảm bớt một chút, dù chỉ là ít đi mấy trăm đồng, anh đều sẽ lo

âu không dứt. Nếu anh tới đây chỉ như đi ngang qua sân khấu, vẫn không phối hợp trị liệu, vòng tuần hoàn ác tính này sẽ còn trầm trọng thêm.”

Lúc này Trang tiên sinh nói an phận, không còn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại nữa.

Thật ra thì căn bệnh này chỉ cần không có điện thoại quấy nhiễu sẽ rất phối hợp điều trị, mấy lần trước khi làm sinh học trị liệu, chỉ cần nghe thấy tiếng Nhậm Tư Đồ đếm tiền, các hạng chỉ tiêu trên dụng cụ huyết áp của hần đều tăng vọt, còn lần này, Nhậm Tư Đồ vẫn để hần nhắm nghe âm thanh đếm tiền, hần nghe lời dặn dò của cô, nhắm mắt lại, hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng, lặp lại từ ba đến năm lần, cộng thêm việc ngồi thiền. nghĩ một chuyện vui vẻ xảy ra gần đây mà không liên quan đến tiền. các hạng chỉ tiêu của hần dần dần cũng vững vàng.

Nhưng đúng lúc này, Trang tiên sinh lại đột nhiên mở mắt, hỏi: “Bác sĩ Nhậm, vừa rồi cô nói tôi nghĩ đến một chuyện vui vẻ phải không, cô đoán xem tôi đã nghĩ gì đi?”

Không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời, hần đã cầm đầu cầm cổ nói tiếp: “Công ty tôi có một hạng mục với tập đoàn Từ Chánh, cho nên bác sĩ Nhậm này, cô rất quen với Từ Kính Nam à? Có thể giúp tôi liên lạc không?”

Xem ra vòng đi vòng lại thì suy nghĩ trong đầu Trang tiên sinh này vẫn là tiền. Đến khi Nhậm Tư Đồ tiễn hần ra cửa, hần vẫn còn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Bác sĩ Nhậm, cô rất quen với Từ Kính Nam mà, cô giúp tôi một chút đi, cô muốn gì cũng được.”

“Xin lỗi anh, tôi còn bệnh nhân tiếp theo.” Nhậm Tư Đồ cắt ngang hần, hần còn dậm dưa như vậy, cô chỉ có thể giao hần cho y tá: “Y tá Lâm, phiền anh đưa Trang tiên sinh đến thang máy.”

Thật ra thì mười năm phút nữa Nhậm Tư Đồ mới tiếp đãi bệnh nhân tiếp theo, nhìn qua, cũng khéo, anh ta đến trước thời gian hẹn. vị kia mấy tháng không tắm, luôn bị mấy thím y tá thích sạch sẽ ở bệnh viện ghét bỏ, đang yên lặng ngồi đợi trên ghế dài. Vì không muốn dậm dưa với Trang tiên sinh, cô liền đi tới chào hỏi: “Lý tiên sinh, vào đi.”

Lý tiên sinh im lặng tiến vào phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ.

Vị bệnh nhân này không nói nhiều, thậm chí còn chưa từng chủ động mở miệng nói chuyện với Nhậm Tư Đồ, nhưng lúc này đây, khi cô vào phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại thì đã nghe hần hỏi: “Chuyện người kia nói là thật sao? Cô quen Từ Kính Nam?”

Hôm nay gió thổi hướng nào mà bệnh nhân của cô hôm nay đều nói đến Từ Kính Nam thế...?

Nhậm Tư Đồ: “Hiểu làm thôi. Anh muốn uống gì? Tôi bảo y tá lấy cho anh.”

“Không cần, tôi không khát...” Hấn khoát tay cự tuyệt, tiếp tục đề tài vừa này: “Bệnh của tôi có chút liên quan đến Từ Kính Nam.”

...

Từ Kính Nam có liên quan đến bệnh của hấn?

Nếu không phải Lý tiên sinh tò mò quan hệ của cô với từ Kính Nam mà là chuyện liên quan đến công việc của Nhậm Tư Đồ thì đương nhiên là cô muốn rửa tai lắng nghe rồi.

“Bác sĩ Nhậm, không phải cô cũng biết bạn gái tôi mắc bệnh thích sạch sẽ sao? Hại tôi sau này cho dù phải chia tay cô ấy, lời thôi lếch thếch cả đời cũng không muốn giống cô ấy.”

Lý tiên sinh hài lòng cúi đầu nhìn cơ thể bản thủ của mình, còn nói: “Năm đó, trong thành phố chúng ta đều xôn xao chuyện hai đứa con trai của Từ gia bị tai nạn xe cộ, có rất nhiều người thuật lại rằng, bọn họ vì tranh dành di sản nên bất hoà, Từ Kính Nam muốn hại chết em trai của hấn nhưng không ngờ cũng bị tai nạn. Bạn gái trước của tôi đúng lúc chứng kiến, là cô ấy gọi xe cứu thương, cũng là cô ấy đưa hai vị công tử đó ra khỏi xe. Nghe cô ấy nói, khi cô ấy đưa được một người trong đó ra khỏi xe, người đó đã máu thịt be bét rồi. Về sau mỗi lần cô ấy mơ thấy ác mộng đều là máu chảy trên tay, vì vậy cô ấy mới mắc bệnh thích sạch sẽ, cả đời cũng không chữa khỏi...”

...

Nhậm Tư Đồ không nhớ tai nạn năm đó lắm nhưng cô còn nhớ rất rõ, sau khi thấy tin tức đó, Tôn Dao liền như nổi điên xông tới bệnh viện.

Lúc ấy Tôn Dao bị vệ sĩ của Từ gia ngộ nhận là ký giả đến moi tin, bị chặn ở bên ngoài cùng một đồng ký giả khác, cuối cùng khi Nhậm Tư Đồ đưa Tôn Dao thất hồn lạc phách về nhà, trong miệng Tôn Dao vẫn còn lảm bảm: “Mình cho là hấn chỉ nói đùa thôi, không ngờ hấn lại làm thật...”

Thật sự muốn đồng quy vu tận với Từ Kính Duyên...”

Nhậm Tư Đồ nghe xong cảm thấy cực kỳ kinh hãi, tâm trạng của Tôn Dao tệ như vậy, cô cũng không thể đặt câu hỏi. Nhưng sau đó chuyện này bị trên mọi người đồn thành hai người tranh giành di sản nên bất hoà, Từ Kính Nam vẫn còn sống, cô cũng không còn nghe thấy Tôn Dao nói cái gì mà “đồng quy vu tận” nữa...

Từ gia kiện tòa soạn vì đưa tin hai anh em nhà họ tranh giành tài sản lên tòa rồi thắng kiện, dần dà sự kiện chấn động khắp thành phố năm đó cũng bị người dân xem là tai nạn ngoài ý muốn.

Bệnh nhân của mình lại nhắc tới chuyện lúc đó, Nhậm Tư Đồ cũng chỉ coi như nghe lại chuyện cũ, cố gắng không để trong lòng, sắp đến giờ tan tầm, cô liền gọi cho Thời Chung.

Lúc nghe thấy giọng của anh, áp lực của cả một ngày đều như biến mất.

“Anh vừa đi đón Tầm Tầm, đang chuẩn bị đi mua đồ ăn.” Thời Chung nói.

“Anh muốn trở thành người đàn ông của gia đình thật hả?” Nhậm Tư Đồ không nhịn được cười: “Thời tổng cứ giúp việc cho em như vậy, không chịu đi làm trở lại hay sao?”

Giọng nói của anh rất bình tĩnh nhưng cũng rất táo bạo: “Thu phục người của em, thu phục lòng của em, bây giờ phải nhanh chóng thu phục dạ dày của em. Em muốn trốn khỏi lòng bàn tay của anh à?”

Nhậm Tư Đồ chuẩn bị tranh luận lại thì nhớ ra Tầm Tầm đang ở bên cạnh anh, ngộ nhớ thằng bé nghe anh nói... “Đừng nói nữa, Tầm Tầm nghe thấy sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Thế nhưng anh lại rất tinh tế, cái gì cũng vô cùng chu đáo: “Yên tâm, nó đang ở trên xe anh đeo tai nghe chơi trò chơi trên điện thoại.”

Lúc này cô mới yên tâm, nhưng sau đó Thời tiên sinh càng nói càng không chút kiêng kỵ: “Thời tổng bình sinh coi trọng nhất việc hợp tác cùng có lợi, Nhậm tiểu thư ăn đồ ăn của anh, buổi tối anh có thể ăn thịt không...”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ nín nửa ngày mới phát ra hai chữ: “Luu manh...”

Nhưng giọng của cô tuyệt không có chút tức giận mà là ngượng ngùng mang theo chút ý cười. Thời tiên sinh ở đầu bên kia dĩ nhiên là thoải mái đón nhận xưng hô mới của mình, cười nghiêm túc nói: “Kính xin Nhậm tiểu thư buổi tối cho anh cơ hội, để anh lưu manh thêm chút nữa.”

Chú thích:

[1] Hai tay, hai đầu gối, đầu cùng chạm đất.

[2] Lý ngư đả đĩnh (鲤鱼打挺) [Theo baike]: Chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu. Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất.